

SZENT ISTVÁN UTOLSÓ IMÁJA

Mennyei királynő
gyónni jöttem hozzád,
ne takard el orcád,
fogadd gyarló szolgád.

Hittem-e eléggé
fiad igaz útját,
irány mutatását,
szeretetből példát?

Ellenséget öltem-
bűn-e ez, vagy szükség?
Használtam hatalmam –
mar a keserűség.

Levedlettem-e már
a gőg öntelt kérgét;
tetteimről mit vélsz:
hívság, bűn, vagy érték?

Egész életemben
vívódtam magammal,
hogyan ki utam szabja:
ördög-e, vagy angyal?

Ma már nem álmodom,
már kijózanodtam,
nem hevít a tettvágy,
szenvedély nem lobban;

pislálkol a gyertyám-
számot kéne vetni;
ideje a mentség
köntösét levetni....

Őseinknek hitét,
példáját tagadtam;
bizalmamba inkább
idegent fogadtam...

Nimród és Atila
tagadva követlek,
kiknek a Nap-Isten
alapja hitüknek –

Nekem Isten a Nap,
fényes és teremtő –

Mindegyikünk hite
égiektől függő,

mert a hívő ember
ha dönt: égre tekint,
szolgálja a törvényt,
elfogadja a kint....

A Tejút kapuján
áradt ide lelkünk,
hogyan a Teremtőtől
feladatot leljünk,

általunk nyújt példát
s kér a Mindenhatót:
„ Ember, ne árts másnak,
ne légy bűnre hajló!”

Mennyei királynő
most, utamnak végén
közvetítés fiadnak
míg tiszta az elmém:

Krisztus volt a példám,
egyháza eszményem,
nemzetem a sorsom –
ezekért ítéljen.

/ 2014 nov. 02 /